

Guillem López i Casasnovas

Professor d'Hisenda
Pública de la UPF i
president del Capec

Temps electoral i salut mental

És interessant veure com els partits es mouen en els seus programes electorals entorn del sempitern tema del finançament de la Generalitat. Alguns, eludint l'adjectiu *autonòmic*; d'altres, fent referència al de *singular*; d'altres, buscant el *plural*... i, fins i tot, alguns ja no parlant de dèficit fiscal, sinó d'allò que s'ha de retornar a l'Estat per serveis comuns des del supòsit que Catalunya recapti tots els impostos.

El candidat del PSC es belluga en les aigües més procel·loses, ja que ha de continuar parlant d'una solidaritat mala de precisar i d'un acord conjunt que ha de satisfer un joc de suma zero. Però l'altre dia es va comprometre a quelcom prou significatiu: a respectar l'ordinalitat entre allò amb què es contribueix i allò que es rep. Això voldria dir que el pressupost a Catalunya hauria d'augmentar, amb les xifres disponibles, uns 3.400 milions addicionals cada any. Aquest càlcul meu resulta de valorar el diferencial per càpita ordenat de les comunitats receptores actuals respecte de l'ordre de la capacitat fiscal de Catalunya, multiplicat per la població catalana. I això en termes nominals, ja que en termes de capacitat adquisitiva encara seria més. *N'est pas mal*, si aquesta promesa no és una guspira del moment.

En realitat, tots els candidats aspiren a un millor finançament per a Catalunya. Altra cosa és d'on pot procedir. Als qui ens agrada mirar sempre les dues bandes del pressupost solem remarcar les qüestions de "per a què" i el "com" d'aquesta nova des-

Els números
Si es respecta l'ordinalitat entre allò amb què es contribueix i el que es rep, Catalunya rebria uns 3.400 milions més

pesa. Per descomptat que gastar els recursos amb eficiència, sense malmetre un sol euro, és una exigència i no una opció. Però també penso que seria bo que els candidats es comprometessin, sigui quin sigui el guany del finançament addicional, a vehicular aquest guany envers un destí que generi el màxim consens.

Aquest, malauradament, no pot ser ni el sector de la sanitat ni el de l'educació, ja que aquí les posicions ideològiques sobre el paper del sector privat ho impedeixen. Per això crec que estaria bé comprometre els candidats que es presenten a les eleccions en una àrea molt descuidada de la protecció social, per dedicar un paràmetre fix dels nous recursos a l'àmbit de la salut mental. Un àmbit molt deixat, avui en dia, de la mà de Déu, en què "la privada" significa "les famílies que pateixen", i no hi ha un statu quo de part que defensi aquesta provisió com a negoci.

Altres àrees dels serveis socials, que avui malmeten el benestar de les famílies, es podrien considerar, també. Però evitem, altra vegada, que les promeses siguin flòbies que cauen del cel i se les emporti el vent del moment. |